

N:o 115.

Af herr **A. F. Broström**, rörande upphörande af straffpåföljden:
förlust af medborgerligt förtroende.

Med civilisationens större utveckling hafva samtidigt de straff, samhället stadgat för förbrytelser mot dess lagar, mer och mer mildrats. Den meningen, att straffet var en hämd från samhällets sida öfver den brottslige, är väl nu bland oss en öfvervunnen ståndpunkt. Fastmer går bestraffningen och dess tillämpning derpå ut att i moraliskt afseende upprätta den fallne och söka föra honom åter på rätta vägen för att blifva en duglig och nyttig medlem i den samhällskropp, hvarur han genom sitt brott mot samhällets lagar likasom lösslitit sig.

Men för att åt samhället upprätta en fallen individ är nödigt, att sådana straffbestämmelser undanrödjas, hvilka motverka räddningsarbetet, som dock är grundtonen i vår strafflag. Det är nödigt att undanrödja sådana straff, som bidraga till frigifna fångars återfall i brott.

En sådan straffpåföljd, hvilken i vissa fall, efter nu gällande strafflag, skall ådömas förvunnen förbrytare är *förlust af medborgerligt förtroende* utöfver den ådömda strafftiden.

I kongl. fängvårdsstyrelsens underdåniga berättelse för år 1888, den sist tillgängliga, framhålles huru åtskilliga fängelsepredikanter betona, att straffpåföljden förlust af medborgerligt förtroende är »en icke sällan medverkande orsak till frigifna fångars återfall i brott». Ja, predikanten vid länsfängelset i Venersborg betecknar densamma såsom »en af de förderfligaste straffåtgärder man kunnat påfinna» och erinrar derom, att fångarne sjelfva framhålla den både som en orsak till och en ursäkt för deras nya förseelser mot samhällslagarne. Predikanten vid länsfängelset i Umeå skrifver: »Från mångas munnar af dem, hvilka för återfall i brott inkommit under detta år, har jag hört, att just förlusten af medborgerligt förtroende har varit en af de kraftigaste med-

verkande orsakerna till deras återfall.» En annan, fångpredikanten vid länsfängelset i Göteborg, säger: »återfall bland dem, som begå t. ex. itereradt tjufnadsbrott skulle helt visst för flere uteblifvit, derest icke det bedröfliga förhållande ännu egde rum att, sedan straffången utsutit sitt straff, officielt intyg om vanfrejd hänger efter under åratat och försvårar eller rent af förhindrar fångens återupptagande i samhället.»

Häraf framgår oförtydbart, att straffpåföljden förlust af medborgerligt förtroende utöfver strafftiden, är i moraliskt hänseende lika grym och förderlig som spö- eller vatten- och brödstraffet var i fysiskt hänseende. Då en upplyst tid afskaffat dessa i fysiskt hänseende barbariska straff, hoppas jag, att en upplyst lagstiftning ej länge skall behålla den i moraliskt hänseende så förderliga straffbestämmelsen: förlust af medborgerligt förtroende.

På grund af hvad jag här anfört, tager jag mig friheten vördsam samt föreslå,

att Riksdagen ville för sin del besluta, att straffpåföljden förlust af medborgerligt förtroende utöfver strafftiden måtte ur strafflagen utgå.

Stockholm den 27 januari 1890.

A. F. Broström.
